

Begeleidende vertaling van gemarkeerde gedeelten syllabus Frankrijkkunde.
(ongecorrigeerd)

p.21) Paragraaf 1.

Frankrijk is een republiek die "ondeelbaar, niet-kerkelijk, democratisch en sociaal" is volgens artikel 2 van de Grondwet van 1958.

ondeelbaar- de formule van de Revolutie was "een en ondeelbaar";

onder het Ancien Régime (Oude Bewind >> absolute monarchie), had elke provincie een speciaal statuut.

niet-kerkelijk- (niet-confessioneel)

de schoolwetten verbieden <het> aan een geestelijke te onderwijzen in het openbaar onderwijs (1884)

de wet van de scheiding van Kerk en staat wordt uitgevaardigd in 1904

democratisch-Het beginsel van de republiek is "de regering van het volk, door het volk en voor het volk"

Haar devies: Vrijheid, Gelijkheid, Broederschap

het volkslied: La Marseillaise

het nationaal embleem (zinnebeeld): de driekleurige vlag, blauw, wit, rood

De grondwet van 1958 brengt ook de verbondenheid van het Franse volk tot uitdrukking met de rechten van de mens, uitgevaardigd in 1789.

De preambule (de uitweiding vooraf) van de Grondwet erkent dat het beginsel van iedere soevereiniteit (opperheerschappij) is gelegen bij de natie. Het stemrecht is algemeen <geldend> en rechtstreeks.

sociaal- De republiek tracht het lot van de arbeiders in loondienst te verbeteren, de slachtoffers van de huidige grote veranderingen te hulp te komen (werklozen, gehandicapten, ouderen);

p.22) (Paragraaf 1)

Deze verklaring definieert slechts de maatschappelijke en politieke rechten. De industriële revoluties in de 19e (en in de 20e eeuw) zullen de behoefte doen gevoelen de economische en sociale rechten te omschrijven.

De preambule van de Grondwet van 1946, daarna de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (aanneming door de V.N. in 1948) zullen het recht op werk, op staking, op het georganiseerd zijn via een vakbond, op sociale voorzieningen en op vrije tijd erkennen evenals de gelijkheid van vrouwen en mannen, de bescherming van de kinderen (kinderjaren), enz.

Grondwet: wijze van het regeren; geheel aan fundamentele wetten die de regering van een land regelen,

of ook,

geheel aan fundamentele beginselen die in een land worden ingevoerd (aangenomen), overeenkomend met zijn politieke bewind en diende als handvest dat verwijst naar het geheel van zijn wetgeving.

Deze wetten of principes bepalen de betrekkingen tussen de machten (de wetgevende macht die de wetten maakt; de uitvoerende macht die de wetten doet uitvoeren; het (de) rechterlijke gezag (macht) die de inbreuken op de wetten straft.

p.23) Paragraaf 2.

De president van de Republiek.

De president wordt gekozen voor 7 jaar; hij is herkiesbaar; hij is politiek onverantwoordelijk en juridisch onschendbaar. Zijn mandaat (=opdracht, ambtstermijn) neemt in beginsel een eind door zijn vrijwillig ontslag, zijn dood of een lichamelijke beletsel dat <als zodanig> is <h>erkend door de Grondwettelijke Raad. Slechts voor de Hoge Raad kan hij in staat van beschuldiging worden gesteld: in geval van hoogverraad.

Hij is de eerste der Fransen (staatshoofd; Grand Maître van de orde van het Legioen van Eer). Zijn <ambts>woning heet l'Elysée. Hij wordt geholpen door administratieve diensten en door een bureau van medewerkers.

Hij heeft de machtsmiddelen/ rechten van ieder staatshoofd (bij voorbeeld, dat van het onderhandelen over verdragen en het ondertekenen ervan), de klassieke machtsmiddelen van een parlementair staatshoofd (bij voorbeeld dat van het benoemen van de hoge functionarissen) maar tegelijkertijd heeft hij nieuwe rechten:

In normale tijden benoemt hij de eerste minister (de regeringsleider) en hij kan hem wegsturen als deze het ontslag van zijn regering aanbiedt; hij kan als referendum voorleggen wetsontwerpen over de organisatie van de overheid, de relaties met de oude kolonies die onafhankelijk geworden zijn, de internationale verdragen; hij kan de <Franse> Tweede Kamer ontbinden, na advies te hebben ingewonnen bij de eerste minister en bij de presidenten van de twee vergaderingen (=vergaderkamers).

In uitzonderlijke tijden (wanneer de instellingen van de Republiek, de onafhankelijkheid van de natie en de integriteit (=ongeschonden toestand) van het grondgebied worden bedreigd of wanneer het regelmatig functioneren van de grondwettelijke overheid dreigt te worden onderbroken), heeft de president de mogelijkheid artikel 16 in werking te laten treden.

Article 16: (...) na officiële raadpleging van de eerste minister, van de presidenten van de vergaderkamers als ook van de Grondwettelijke Raad. (...)

p.24) Paragraaf 3.

Het Parlement - De Nationale Vergadering.

Het Franse Parlement omvat de Kamer van Afgevaardigden of Nationale Vergadering (=Tweede Kamer) <president: Henri Emmanuelli> en de Senaat (=Eerste Kamer) <president: René Monory>.

De Nationale Vergadering:

De Vergadering wordt gekozen bij algemeen kiesrecht, voor een duur van 5 jaar. Alle Fransen van 18 jaar of ouder kunnen stemmen. Opdat zij verkiesbaar zijn, moeten zij de 23 jaar gepasseerd zijn.

De stem<ming> is vrij en geheim. Men wet wie deze of gene afgevaardigde zal vervangen (bij overlijden, na het aanvaarden van een post in de regering of bij de Grondwettelijke Raad) omdat iedere kandidaat voor afvaardiging zich voorstelt/ kandidaat stelt met een vervanger.

Op dit moment geven de kieskringen 577 afgevaardigden aan Frankrijk. De kiezers gebruiken een stembiljet waarop maar één naam staat (met die van de vervangers in kleinere letters). Meestal strekt de kieskring zich uit tot een arrondissement. Het kiessysteem heet: het stem uitbrengen op één naam... (*maar in 1986: <was het> op meer namen met evenredige vertegenwoordiging in één ronde per departement)... (Als de kiezers van een zelfde kieskring, binnen de grenzen van een departement bij voorbeeld, verscheidene afgevaardigden kunnen kiezen, spreekt men van een stemming per kieslijst).

Het stemmen (De stembus) is daarnaast niet evenredig maar per meerderheid van stemmen <behalve dus, recentelijk, in 1986>. Om gekozen te worden, moet men de absolute meerderheid hebben in de eerste ronde. Zo niet, dan is er ballotage (=een beslissende ronde): een tweede ronde één week later. Van de twee kandidaten die overgebleven zijn, wint degene het die een eenvoudige meerderheid heeft. (Van 1946 tot 1958, werd elke lijst die de absolute meerderheid behaalde in zijn geheel gekozen. In het tegengestelde geval, werd de verdeling van de zetels evenredig ingesteld.)

De afgevaardigde "kan niet worden vervolgd, gezocht, gearresteerd, gevangen gezet of veroordeeld voor meningen of stemmen die door hem worden uitgebracht bij de uitoefening van zijn functie" (Grondwet van 1958). Dat is wat men de parlementaire onschendbaarheid noemt.

p.25) Paragraaf 4.

Het Parlement - De Senaat; De Economische en Sociale Raad.

Om in de Senaat te worden gekozen, moet men 35 jaar zijn. Men wordt gekozen voor 9 jaar, via indirect kiesrecht (door de afgevaardigden (=Tweede Kamer-leden), de leden van de departementsraad, afgevaardigden van de gemeenteraden <en sinds 1986, de leden van de regionale raad (=conseillers régionaux)>) en met een kieslijst die de meerderheid behaalt in drie ronden voor het merendeel van de departementen, en met evenredige vertegenwoordiging in de

dichtstbevolkte departementen. Zes senatoren vertegenwoordigen de Fransen levend in het buitenland.

De 319 senatoren worden per derde deel "vernieuwd" (=vervangen), om de drie jaar. De vestiging van de Senaat: het Palais du Luxembourg (17e eeuw/ Marie de Médicis).

De president van de Senaat <René Monory> (gekozen voor 3 jaar) vervangt de Franse President, zo nodig, en is houder van diens macht wanneer er reden is een opvolger van het hoofd van de Republiek te kiezen, hoewel hij niet het recht heeft de Tweede Kamer te ontbinden of een referendum in te stellen.

De Economische en Sociale Raad vertegenwoordigt nu de belangen van de diverse beroepen en van de diverse sectoren van de industrie in Frankrijk: 200 leden (waarvan + 166 komend van vertegenwoordigers van beroepen, van ondernemingen en van landbouworganisaties) hebben een raadgevende rol, hetzij voor en periode van 5 jaar, hetzij voor 2 jaar (deze laatsten komen slechts bijeen in secties).

p.26) Paragraaf 6.
De Grondwettelijke Raad.

Voor 1958 had men al een Hoog Hof van Justitie voorzien (dat nu 26 leden heeft, 13 afgevaardigden en 13 senatoren, gekozen door elke vergadering <=kamer>). Voor deze rechtbank zijn verschenen Pétain en Laval en voor haar kan de Franse president worden gedaagd (wegens hoogverraad), evenals de ministers (omdat zij een complot hebben gesmeed tegen de Staat).

In 1958 heeft men de Grondwettelijke Raad in het leven geroepen wiens taak er uit bestond te beoordelen of de wetten aangenomen in het Parlement al dan niet in overeenstemming zijn met de grondwet. De Raad bestaat uit 9 leden benoemd voor 9 jaar en waarvan het mandaat (=door stemming verkregen macht in een functie) niet vernieuwd kan worden: 3 leden worden gekozen door de Franse President (die ook de voorzitter van de Raad kiest), 3 door de President van de Nationale Vergadering, 3 door de president van de Senaat. De "vernieuwing" <=de vervanging> gebeurt per derde deel, om de drie jaar. Alle vroegere Franse Presidenten zijn rechtens lid.

De huidige toekenningen <=werkzaamheden waarmee zij is belast; bevoegdheden> van de Raad:

- a. naast de controle op de wetten, ook die op de internationale verdragen
- b. controle op het verloop van de Presidentsverkiezingen, de Tweede Kamer-verkiezingen en de referenda.
- c. een raadgevende/ adviserende rol wanneer het er om gaat artikel 16 van de grondwet te laten ingaan (toe te passen)
- d. het vaststellen van het in gebreke blijven/ het belemmerd zijn (ontslag, overlijden, ziekte) van de Franse President zijn functie uit te oefenen.

p.27) Paragraaf 7.
De politieke partijen.

Enkele rechtse partijen: de Rassemblement pour la République <in de traditie van de gaullisten> (R.P.R.), de Union pour la Démocratie Française (U.D.F.)

Enkele linkse partijen: de Parti Communiste français (P.C.<F.>)
de Parti Socialiste français (P.S.)

Links vindt zijn electoraat (=kiezerspubliek) hoofdzakelijk bij de arbeidersklasse, de kleine burgerij en bij de ambtenaren. De rechtse partijen hebben hun kiezers bij de gegoede burgerij en de middenklasse, in de boerenmilieus, in de Katholieke streken van het Westen en het Oosten. De partijen van het midden zijn minder belangrijk dan in het verleden; de radicale partij is in twee fracties/delen uiteen gevallen.

p.27) Paragraaf 8.
De Raad van State en het Hof van Rekeningen.

Het is nodig dat de Staat eerlijk wordt geadmireerd maar ook dat de burger een beroep kan doen op (zijn toevlucht kan nemen tot) een instelling als hij meent schade te hebben geleden.

Teruggaand op de Curia Regis (in de Middeleeuwen) via het Conseil du Roi of de Conseil d'en Haut, komt de Raad van State, in zijn huidige vorm, af van de Napoleontische (=van Napoleon)

tijd. Zijn vestiging (zetel, hoofdkantoor) bevindt zich in het Palais-Royal.

De Raad van State

a. geeft zijn mening over de wetsontwerpen, een mening die de regering gehouden is te vragen maar niet te volgen. Dit advies is dus verplicht zonder dwingend te zijn.

b. oordeelt over alle administratieve (niet-gerechtelijke) maatregelen die worden aangevochten (betwist) door een burger

De Raad van State omvat 5 secties:

1 sectie voor geschillen, onderverdeeld in subsecties, en 4 administratieve secties: van Financiën, van Binnenlandse Zaken, van Openbare Werken, van Sociale Zaken.

Een Algemene Vergadering van de administratieve secties komt één maal per week bijeen.

p.28) (Paragraaf 8)

Het Hof van Rekeningen moet:

a. nagaan de rekeningen van de staatsboekhouders.

b. controleren of de openbare uitgaven <staatsuitgaven> in overeenstemming zijn geweest met de wil van de wetgever en of zij redelijk zijn geweest.

Zo geeft het een oordeel over de rekeningen; daarnaast controleert het de administratie door elk jaar een rapport te publiceren (overgenomen in de Journal Officiel <Staatscourant> over de financiële operaties. Dit rapport is "tegenstrijdig" <met tegenwerpingen>: elk ministerie heeft de mogelijkheid er uitleg aan toe te voegen.

p.28) Paragraaf 9.

Centralisatie en decentralisatie.

Bij uitoefening van zijn mandaat wordt de minister geholpen door een bureau, dat tegenwoordig vrij uitgebreid is. De algemene inspectie vertegenwoordigt de minister. Er zijn twee soorten: 1. de algemene inspectie van openbare instructie (die zich ook bezig houdt met het verloop van de carrière van de onderwijsgeevenden door te zorgen voor het voorzitterschap van de vergelijkende examens voor aanwerving <van personeel>, voor de benoeming op de eerste post, voor de achtereenvolgende overplaatsingen, het geven van beoordelingen <aan leraren>, voor de promotie op basis van uitverkiezing en op die van anciënniteit (=aantal dienstjaren). 2. de algemene inspectie van de <onderwijs>administratie (het stichten en verdelen van inrichtingen voor onderwijs, administratief en financieel beheer). De Hoogste Raad (bestaande uit leden die rechtens lid zijn: de rector van de Academie van Parijs, directeurs van het ministerie, leden benoemd door de minister en de vakbonden) vormt een permanent raadplegingorgaan. Op het ministerie zelf, kan de financiële controleur (een ambtenaar van het ministerie van Financiën) zijn goedkeuring hechten of weigeren aan/voor iedere administratieve handeling die een uitgave inhoudt.

p.29) Paragraaf 10.

De ministeries.

Laten wij eerst spreken over de eerste minister (sinds 1981 Pierre Mauroy, sinds juli 1984 Laurent Fabius) (1986 Jacques Chirac, 1988 Michel Rocard, 1991 Edith Cresson, 1992 Pierre Bérégovoy).

Hij (Zij !) beschikt over een algemeen secretariaat dat de vergaderingen van de regering voorbereidt (: Ministerraad, interministeriële vergaderingen), aan het parlement de wetsontwerpen doorgeeft, de tekst van de aangenomen wetten aan de ministers en aan de President voorlegt, de wetsteksten en decreten (=verordening van overheidswege) archiveert en aan le Journal Officiel (de Staatscourant) de teksten doorgeeft die openbaar moeten worden gemaakt.

Andere diensten van de eerste minister:

het Commissariaat voor Atoomenergie

het Plan-Commissariaat (voor meerjaren-staatsplannen)

de Afvaardiging voor de Inrichting van het Grondgebied en voor Regionale Actie (la DATAR)

de Nationale School voor Staatsbestuur (l'E.N.A., waarvan de gediplomeerden "énarques" worden genoemd), gesticht in 1945.

Onder het Ministerie voor Economie en Financiën valt het Nationaal Instituut voor Statistiek en Economische Studies (l'I.N.S.E.E.), dat onderzoeken en opiniepeilingen instelt en volkstellingen regelt (de laatste in 1990).

p.30) Paragraaf 11.
De regio.

Zo is in 1964 Frankrijk onderverdeeld in 21 programmaregio's (in 1972 wordt Corsica er aan toegevoegd als 22e regio). In 1969 mislukt het referendum over de regionale zelfstandigheid (en de vernieuwing van de Senaat) (en heeft, zoals men weet, als gevolg dat de Gaulle vertrekt. In 1973 is de regio (territoriale collectiviteit geworden in 1981) voortaan een administratieve realiteit.

Er zijn drie regionale instellingen:

a) de regionale raad (die gaat worden gekozen bij algemeen kiesrecht <: is nu al het geval> maar die tot in 1981 heeft bestaan uit gekozen leden van tweeërlei aard: alle parlementariërs die in de regio zijn gekozen plus vertegenwoordigers van de lokale overheden in een aantal dat minstens gelijk is aan dat van de parlementariërs (29 tot 128 leden in totaal).

b) het economische en sociale comité dat in tegenstelling tot de regionale raad geen beraadslagende functie heeft maar alleen een raadgevende. De 35 tot 80 leden komen (door de weg van aanwijzing) uit organisaties en vanaf werkerreinen op het gebied van economie, maatschappelijke zorg, gezinszaken, cultuur, wetenschap, opvoeding en sport.

c) de regioprefect (te vervangen door de Republiekcommissaris; is al het geval maar een ieder spreekt nog over "préfet") stelt de zaken die voorgelegd zijn aan de genoemde vergaderingen (a,b) in (=hij maakt hen aanhangig) en voert <het resultaat van> de beraadslagingen van de Regionale Raad uit tot het moment waarop de president van de Regionale Raad zich ermee zal belasten (is al het geval) volgens de wetgevende beschikkingen die men voor ogen had in 1981.

p.30) Paragraaf 12.
Het departement.

Aan het hoofd van een departement bevindt zich de perfect benoemd per decreet van de Franse President in een ministerraad<vergadering>, op voorstel van de eerste minister (Premier) en van de minister van Binnenlandse Zaken. De perfect is de gevolmachtigde van de regering in het departement. Hij informeert de regering over alles wat er gebeurt in het departement, ziet toe op de toepassing van de wetten en zorgt voor de uitvoering van de bevelen van de regering. Hij is het hoofd van alle ambtenaren van de kieskring en verantwoordelijk voor de orde (en kan de handhavers van de openbare orde gebruiken: politie, gendarmerie (=rijkspolitie), de Republikeinse Compagnies voor Veiligheid (CRS <Mobiele Eenheden>).

In ieder arrondissement van het departement, wordt hij geholpen door subprefect (die zijn vestiging (hoofdkantoor) heeft in de hoofdplaats). Op de prefectuur <ambtsgebouw van de perfect>, verleent het hoofd van de bureaumedewerkers hulp aan de perfect bij de onderdelen van zijn werk en regelt de audiënties <momenten waarop men gehoor leent aan bezoekers>.

p.31) Paragraaf 13.
De gemeente.

De gemeenteraadsleden worden gekozen voor 6 jaar. Niet verkiesbaar zijn: de prefecten en onderprefecten, de magistraten, de politieambtenaren, de beroepsmilitairen die nog in actieve dienst zijn en ook nog de boekhouders van de gemeentefinanciën en de ondernemers/ aannemers van gemeentediensten.

p.32) Paragraaf 14.
De gemeente- Haar bevoegdheden.

De gemeentelijke administratie zal zich ook bezighouden met het onderhoud van de openbare wegen (dienst van het gemeentelijke wegennet <ook: tweede aanvullende betekenis: vuilophaaldienst), met het schoonhouden van de wegen, met het weghalen van het huisvuil (toegeleid naar vuilnisbelten/ stortplaatsen of vuilverbrandingsfabrieken), met het afvoeren van gebruikt water (soms bewerkt in zuiveringsfabrieken of geleid naar <vuil>stortplaatsen). Men moet ook het openbaar vervoer organiseren (met inbegrip van de metro's in Parijs- 253km-, Lyon en Marseille).

De gemeente zorgt voor de aanlevering van drinkwater, onderhoudt abattoirs, markthallen en waakt over markten en kermisterreinen.

In de steden kunnen er tentoonstellingen annex beurzen zijn, culturele centra <van de Staat> en andere aangenaamheden/ genoegens die de trots uitmaken van de stedelingen. Daarnaast vindt men er ziekenhuizen, poliklinieken, een ambulancedienst, wachtdiensten (om afwezige artsen en apothekers te vervangen), een kantoor voor maatschappelijke hulp, een corps brandweerlieden.

De uitgaven die de gemeenten doen worden gedeeltelijk gedekt door:

- a. de toegevoegde centimes <opcenten> (dat is de verhoging van de grondbelasting die de Staat voor eigen rekening int)
- b. de deelneming <in de kosten> door de Staat (die de belasting op de verkoop van goederen vervangt)
- c. de belastingen op het lozen op de goot, op het weghalen van huisvuil, wegennetbelasting, de parkeerbelasting, de belasting op de voorstellingen; de licentierechten op de verkooppunten van drank enz.
- d. de inkomsten uit het gemeentelijk erfgoed (de verkoop van hout in de Jura, in de Alpen).
- e. de subsidies van de staat voor de uitgaven aan investeringen.

p.33) Paragraaf 15.

De justitie.

Wanneer de maatschappij in het geding is, wordt zij vertegenwoordigd door een speciale advocaat die het openbaar ministerie uitoefent. Vroeger was het de advocaat van de koning die op een verhoging plaats nam die kleiner en lager was (die men "parket" noemde) dan die van de raadsheren in het "parlement" (=rechtbank).

Het openbaar ministerie vormt de "staande magistratuur" in tegenstelling tot de magistratuur van de/ het "plek van rechtspleging/ gerecht" of "zittende magistratuur" van de rechtbanken. De magistraten van het parket genieten geen onafzetbaarheid. Zij zijn onafhankelijk jegens de magistraten van de plek van rechtspleging/ het gerecht. Als men de hiërarchie volgt, is de organisatie als volgt vastgelegd: de "bewaarder der zegels" (=de minister van justitie) - het hof van cassatie - het hof van beroep (met een procureur generaal, een of meerdere algemeen advocaten en substituten van de Procureur-generaal) - de arrondissementsrechtbank (met de procureur van de Republiek (=Officier van Justitie en een of meer substituten). Het openbaar ministerie komt vooral tussenbeide in de strafrechtspraken. Het kan een "minimaal beroep" aantekenen omtrent elke uitspraak die hem te toegeeflijk lijkt. In burgerrechtelijke zaken stelt het openbaar ministerie zich ermee tevreden een advies te geven en stelt dus nooit vervolgingen in.

34) (Paragraaf 15.)

De uitzonderlijke strafrechtsplegingen worden gevormd door

- de militaire rechtbanken bestaande uit vijf leden: een president en een assessor die beiden behoren tot de rechterlijke macht, en drie militairen die een rang hebben die evenwaardig is aan die van de veroordeelde persoon of hoger.
- de veiligheidsraad van de staat (sinds 1963) die is afgeschaft door een wet die aangenomen is in juli 1981. Dus worden de misdaden tegen de staat weer verwezen naar de gewone rechtbanken.
- de Hoge Justitieraad

De administratieve rechtbanken beschermen de burgers tegen machtsmisbruik of onwettelijke handelingen van de regering en de overheidsdiensten die eraan gehoorzamen.

p.35) Paragraaf 16.

De politie.

De politie voor handhaving van de openbare orde wordt gevormd door:

- de stadspolitie
- de Republikeinse compagnieën van veiligheid (C.R.S. = Mobiele Eenheden)
- de nationale gendarmerie

p.35) Paragraaf 17.

Defensie.

Frankrijk bezit 500 000 man onder de wapenen: 330 000 man in het landleger (landmacht), 110 000

bij de luchtmacht, 70 000 bij de marine. Bij dit cijfer komen nog 60 000 gendarmes.

De verdeling van de strijdkrachten is als volgt:

- de strategische kernwapens (verdeeld in strategische luchtsrijdkrachten en strategische oceanische strijdkrachten, die respectievelijk zijn gelegen op het plateau (hoogvlakte) van Albion (Vaucluse) en in Brest.
- de manoeuvreonderdelen/-strijdkrachten bestemd voor de verdediging aan de grenzen en voorzien van

p.36) (Paragraaf 17.) tactische kernwapens.

- de veiligheidsstrijdkrachten belast met de verdediging van het grondgebied.
- de interventiestrijdkrachten bestaande uit parachutistenregimenten en uit het Legioen van Eer.

p.36) Paragraaf 18.
Buitenlandse zaken.

Frankrijk zendt ambassadeurs naar internationale organisaties, de Europese Economische Commissie te Brussel, de V.N. en gespecialiseerde instellingen. Na het overhandigen van zijn geloofsbrieven en de aanvaarding ervan, wordt een ambassadeur geaccrediteerd (=officieel toegelaten) en maakt deel uit van het Corps diplomatique waarvan de deken vaak de pauselijke nuntius (=afgezant) is.

Een ambassadeur (omgeven door vele diplomaten zoals de commerciële en economische raadgevers, militaire attachés, het secretariaat) is tegelijkertijd woordvoerder van Frankrijk en de informant ervan voor rekening van de "Quai d'Orsay" (=Buitenlandse Zaken).

De consul heeft een opdracht van ambtenaar/ officier van de burgerlijke stand en, zo nodig, een opdracht tot hulp en hulpverlening. Hij kan tussenbeide komen bij alle persoonlijke zaken van de Franse onderdanen/ staatsburgers. Er bestaat een Frans consulaat in Rotterdam.

Om benoemd te worden tot ambassadeur, moet men een licentiaat (= iets meer dan kandidaats) rechten of letteren hebben afgelegd gevolgd door het vergelijkend examen van de Ecole Nationale d'Administration en meestal alle sporten van de <maatschappelijke> ladder hebben beklommen: secretaris, ambassade-attaché, raadgever/ adviseur, gevolmachtigd minister en een vreemde taal spreken, plus Engels.

De agenten/ diplomaten van het Corps diplomatique hebben het voorrecht van de extraterritorialiteit (= "buitengrondgebiedstelling", men leeft als het ware in een stukje Frankrijk in het buitenland). Om in het geheim te communiceren met de minister van Buitenlandse Zaken, beschikt de Ambassadeur over de "diplomatieke koffer" die officiële documenten bevat en vergezeld van een "bureaupost" (ambassadepoststukken).

p.37) Paragraaf 19.
Nationale Opvoeding (Onderwijs en Wetenschappen).

De samenstelling van de lagere school, na de kleuterschool (3, 4 en 5 jaar): voorbereidingscursus, elementaire cursus 1, elementaire cursus 2, middencursus 1 en tenslotte, voor de 10 à 11 jarigen, de middencursus 2.

In de Collèges (voor middelbaar onderwijs of, wat een oudere benaming is, Collèges voor Algemeen Onderwijs), zijn er twee cycli: de observatiecyclus, met gemeenschappelijke vakken, daarna de oriëntatiecyclus met algemeen te volgen onderwijs plus persoonlijke algemene of technische keuzevakken. Aan het eind van de derde (=4e en Hollandse !) heeft de jongere de keuze uit het onderwijs van de lange tweede cyclus (algemeen en technisch) dat leidt naar het baccalaureaat (VWO-diploma) of het onderwijs van de korte tweede cyclus (lycea voor beroepsonderwijs <L.E.P.>) leidend tot het Certificaat voor beroepsbekwaamheid <C.A.P.> of het brevet van beroepsonderwijs (B.E.P.) of de leerperiode of het rechtstreeks zijn intrede doen in het beroep.

Na het baccalaureaat is een tweede oriëntatie onvermijdelijk. De meest getalenteerden gaan naar de voorbereidende klassen van de Grandes Ecoles ('super-universiteiten'). De anderen ondernemen korte hogere studies (twee jaar Universitaire Technologische Instituten <I.U.T.>) of een

diploma van algemene universitaire studie <D.E.U.G. 2 ans> hetzij de eerste cyclus van universitaire studie ofwel zij gaan door met diepgaandere studie die leidt tot het licentiaat <3 ans>, tot de 'maîtrise' <4 ans> en , voor een minderheid, tot een diploma van hogere gespecialiseerde studie (D.E.S.S.), tot een diploma van 1e categorie-ingenieur, tot een doctoraat van de 3e cyclus <6 ans au moins>, of zelfs tot een staatsdoctoraat.

p.37) Paragraaf 20.
Sociale Voorzieningen.

De sociale verzekering dekt ziekte, moederschap/ bevalling, ouderdom (pensioen vanaf 60 jaar: 20 % van het salaris, pensioen vanaf 65 jaar: 40 % van het salaris voor elke verzekerde die minstens gedurende 15 jaar contributie heeft afgedragen), het bedrijfsongeval, invaliditeit.

p.38) Paragraaf 21.
Volksgezondheid <"Openbare gezondheid">.

Het Nationaal Instituut voor Gezondheid en Medisch Onderzoek (I.N.S.E.R.M.) verenigt meer dan 800 onderzoekers. Het Pasteur-Instituut is een particuliere stichting die zijn zetel heeft in Parijs en die veel filialen heeft over de <hele> wereld. Het stelt biologische en micro-biologische onderzoek in en is een grote producent van serums en vaccins. Het Kanker-Instituut in Lyon is een internationale stichting.

In Frankrijk zijn er meer dan 80 000 artsen, 26 000 tandartsen, 26 000 apothekers (waarvan 19 000 een officina (=apothekerswerkplaats) hebben en 7 000 in laboratoria werken). Geen enkel geneesmiddel kan in de verkoop worden gebracht zonder de goedkeuring van de centrale dienst van de farmacie; ieder geneesmiddel wordt opgenomen in de Medicamentenlijst, vroeger de Codex genaamd.

p.39) Paragraaf 22.
De inrichting van het grondgebied (Ruimtelijke ordening).

Het wegennet van Frankrijk is tegelijkertijd erg dicht (770 000 km) en verouderd. Het land is bezig zijn achterstand in te halen op het gebied van moderne autosnelwegen (met tol, dikwijls).

Frankrijk telt 4 000 km bevaarbare rivieren en 4 700 km aan kanalen waarvan een vijfde van afmetingen en formaat die doorgang bieden voor moderne scheepvaart. Met name de verbinding van de kanalen van het Noorden met het net van de Oise en de Seine, de verbinding van het net van de Seine met dat van de Rijn en de verbinding van de Rijn en de Rhône scheppen moeilijkheden.

Op nationaal vlak, coördineert de Delegatie voor de Inrichting van het Grondgebied en voor Regionale Actie (la D.A.T.A.R.) alle activiteiten. Zij is samengesteld uit een klein aantal personen dat belast is met een opdracht onder de leiding van een algemeen gedelegeerde. Tijdens de beraadslagingen van de interministeriële commissie die beslist over de hulpbedragen van de Staat, kent men de sommen <gelds> toe die worden uitgekeerd door het Fonds van Economische en Sociale Ontwikkeling. Naast dit F.D.E.S., beschikt de D.A.T.A.R. over een interventiefonds dat de bijkomende uitrustingsoperaties financiert zoals de rekencentra van de universiteiten van Rennes en Nantes, diensten voor beroepsopleidingen, uitrustingen op sportgebied, nieuwe wegen, zeehavens en installaties voor de strijd tegen de vervuiling van de wateren.

p.39) Paragraaf 23.
Post en Telecommunicatie.

Rond 20 miljoen brieven en briefkaarten, 15 miljoen stuks drukwerk en 1 000 000 pakjes worden dagelijks per post verzonden, komend van of toestromend naar de 17 500 kantoren. De achtereenvolgende handelingen: het lichten van de brievenbus, de aankomst in het sorteercentrum (scheiding; het schikken = het rangschikken van de brieven van normaal formaat in dezelfde richting, de postzegels rechtsboven; het afstempelen, het sorteren voor het wegvoeren wanneer de postcode is aangebracht , vijf cijfers waarvan de eerste twee die van het departement zijn en de drie andere het kantoor aangeven dat de brief moet ontvangen en bezorgen; het vervoer = + 600 postwagens, 54 postauto's en wagentjes; de bezorging, dikwijls in gele deux chevaux, in de kleur die is gereserveerd voor de postrijen.

p.40) Paragraaf 24.
Radio en televisie.

In 1964 werd het Nationale Kantoor voor Franse Radio-uitzendingen en T.V. (O.R.T.F.) in het leven geroepen, geleid door een algemeen directeur welke werd bijgestaan door een bestuursraad.

Buiten de periferie <aan de omtrek <<van Frankrijk>> gelegen>-zenders (alle min of meer geleid met zeggenschap van de staat, zelfs Radio Luxemburg), staat de overheid lokale omroepen toe, de "vrije radio's". In 1979 waren de socialisten zelf betrokken bij een onderneming van protest/ protestactie tegen het staatsmonopolie door "Radio Riposte" te steunen.

p.41) Paragraaf 25.
De staatsbedrijven/ -ondernemingen.

Verschillende types kunnen worden onderscheiden:

- de openbare diensten met een administratief karakter, die een industriële en commerciële activiteit uitoefenen (de P.T.T., de Nationale Drukkerij, de Kas van Depots en Beweringen, de Nationale Kassa van het Crédit Agricole, de Régie des Transports, van de wateren, van huisvesting, van abattoirs en van teraardebestelling.
- de nationale ondernemingen met een industrieel en commercieel karakter, waarin de staat houder is van het complete kapitaal (de S.E.I.T.A. = Dienst van industriële exploitatie van tabak en lucifers, de vliegvelden van Parijs, de onafhankelijke havens, het Nationale Kantoor voor de bossen, en de grote genationaliseerde ondernemingen: Kolenmijnen, Gaz de France (GDF), Electricité de France (EDF), Renault, bepaalde banken en verzekeringsmaatschappijen.
- N.V.'s waarvan een gedeelte van het kapitaal tot de staat behoort (maatschappijen met een gemengde economie): de SNCF (Société Nationale des Chemins de fer français = Franse Spoorwegen), Air France, De Transatlantische Algemene Compagnie en de Compagnie van de Messageries Maritimes, het agentschap Havas, l'Aérospatiale <onderneming voor, vooral, vliegtuigen>, de S.N.E.C.M.A. (= nationale maatschappij voor de constructie van vliegtuigmotoren), de maatschappijen voor de tunnels onder de Mont-Blanc en onder het Kanaal.

p.42) (Paragraaf 25)
geschreven tekst:

genationaliseerd in 1945: grote banken zoals Banque Nationale de Paris (BNP), Société Générale, Crédit Lyonnais

genationaliseerd in 1981*: Compagnie Générale d'Electricité, Saint-Gobain, Thomson, Bull, Rhône-Poulenc, Péchiney, Sacilor, Usinor, C.G.C.T., S.G.E.-S.B., Thomson Télécommunications, L.T.T.

* <waarvan sommige, zoals de eerste twee, weer zijn geprivatiseerd in 1986>.

p.43) (Paragraaf 25)

<van elk van de vijf sectoren : mines énergie, industrie, transports en communications, banques assurances, médias en moyens d'information één voorbeeld kunnen noemen>

De staat is de grootste werkgever in Frankrijk

p.44) Paragraaf 26.
Het Commissariaat voor Atoomenergie.

Het uranium, grondstof voor de atoomenergie wordt gewonnen uit de Primaire rotsen van het Centraal Massief (Limousin en Forez) en uit het Armoricaanse Massief (Vendée). Concentraten van erts komen uit Gabon, Niger en Madagascar. Frankrijk is de op drie na grootste producent van uranium in de wereld.

p.44) Paragraaf 27.
De financiën.

De duurste sectoren in 1980 waren Defensie (20 %), de sector van de werkgelegenheid en

gezondheid (= de sociale sector) (20 %) en van Opvoeding en Cultuur (28 %). Wat betreft de inkomsten van de Staat, ontvangt Frankrijk meer indirecte dan directe belastingen. Het overgrote deel van de inkomsten komt van de Belasting op de Toegevoegde Waarde (B.T.W.).

p.45) (Paragraaf 27)

De administratie van de financiën telt rond de 150 000 ambtenaren, verdeeld in twee diensten: het vaststellen van de belasting en het innen van de belasting. Op het vlak van het departement is de schatbewaarder- algemeen betaalmeeester het hoofd van de inning, in de arrondissementen zijn er de ontvangers, in de kantons de inners. Voor het vaststellen van de belasting, heten de ambtenaren departementaal directeur (<in het> departement) en inspecteur (<in het> arrondissement)

p.45) (Paragraaf 28)

p.46) Paragraaf 29.
Het Economisch en Sociaal Plan.

Momenteel is het Plan het officiële document (opgesteld door het Commissariaat voor het Plan) dat de doelen voorspelt van de economische productie en van de sociale vooruitgang en de middelen die moeten worden aangewend om deze te verwezenlijken, gedurende een periode van vijf jaar.

De voorstellen van het Commissariaat worden besproken en aangenomen respectievelijk in de ministerraad, in de Economische en Sociale Raad en in het Parlement, dat een wet aanneemt. Tijdelijke Plannen kunnen aan het verloop van de uitvoering van het beginplan wijziging aanbrengen. In de Sovjet-Unie (URSS, nu G.O.S.= C.E.I.: Communauté d'Etats Indépendants), is het Staatsplan imperatief (dwingend), in Frankrijk is het indicatief (een richting aangevend/ aanduidend) en vormt in de termen van de econoom Fourastié, "een informering over het mogelijke".